Ч. 126. Середа 19 (6) червня 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перше засідане палати послів. — Події в Росиї.

На вчерашне перше засідане палати послів прибули майже всі посли. Ґалериї переповнені. Члени Правительства явили ся у фраках.

О годині 11 мін. 10 директор канцеляриї палати, шеф секциї Бавер-Барґер дає знак дзвінком.

П. Президент міністрів бар. Бек встає і заявляє:

Єго ціс. і кор. Апостольске Величество зволив мені ласкаво поручити, аби я по мисли єствуючих приписів впровадив на початку нової сесиї президента із старшини в єго функциї. Після дат, які маю до розпорядимости, задача та припадає в участи послови дрови Функому. Запрошую посла Функого, аби перед усім зложив приписаний обіт і прошу директора канцеляриї о відчитане формули обіту.

Директор канцеляриї відчитує формулу, др. Функе складає обіт.

П. Президент міністрів бар. Бек: Скоро др. Функе зложив обіт, прошу, аби обняв свій уряд і дав почин до уконституованя палати.

П. др. Функе, займивши місце президента, виголошує коротку промову. Витає сердечно першу палату, котра вийшла з загального голосованя, і висказує бажанє, аби надії, привязані до тої правдивої репрезентациї народа, здійснили ся помимо тяжких задач, які єї ждуть. Стане ся то, коли в палаті знанє, богатий досьвід, охота до праці і почутє обовязку сполучать ся. То забезпечить успішний вислід для держави і єї народів. Палата не може достойнійше розпочати на порозі сесиї своїх праць, як згадкою на Великодушного Монарха, котрий майже 60 літ з найбільшим пожертвованєм повнить Свої тяжкі задачі.

Бесідник взиває послів, аби підняли оклик в честь Найясн. Пана. Посли трикратно підносять оклик: „Нехай жиє!"

Промову дра Функого принято оплесками.

Відтак др. Функе покликує провізоричних секретарів, а ті відчитують формулу посольского обіту у вісьмох язиках, посли же викликувані по назвищах, складають обіт.

Відтак президент Функе заявляє, що в середу о 12 годині в полудне відбуде ся торжественне відкритє сесиї Найясн. Паном, а слідуюче засідане палати буде в четвер.

На тім засідане замкнено.

На дневнім порядку слідуючого засіданя палати послів стоять: 1. льосованє послів у відділи; 2. приділенє поодиноким відділам жеребом виборчих актів для верифікациї виборів.

Вчера і нині наспіли такі вісти про подробиці розвязаня думи: В Петербурзі оголошено слідуючий царский маніфест: „Ми, Николай II. з Божої ласки цар і самодержець Всеї Росиї, король Польщі, Вел. кн. Фінляндиї і т. д. отсим заявляємо нашим вірним підданим:

Згідно з нашим указом дотично розвязаня першої думи в цїли успокоєня і введеня природного ходу справ нашої держави, покликано другу думу відповідно нашій волі задля успокоєня Росиї і для законодатної праці, без якої неможливе єсть єствованє держави і уліпшенє нашого правительства. Дальшим завданєм нової думи було розслідженє буджету доходів і видатків, який відограє рішаючу ролю в господарскім житю, вкінци рациональне виконуванє права інтерпельованя правительства, уможливляюче уліпшенє ходу законодавства і справедливости."

Ті нові порученя вложили на вибранців народа обовязок великої відвічальности і сотворили для них нараз уживанє даних їм прав для рациональної праці в службі для держави і задля привернення сил Росиї.

Такий був наш намір і така наша воля, коли ми дали нашому народови сьвіжі основи нового житя. Однак на наш жаль велика часть думи не відповіла сему обовязкови. Значна

Годинник.

(З жидівского — Шолема Аляйхема).

Годинник вибив тринайцять разів... Я зовсім не жартую, оповідаю правдиву історию, яка склала ся в Мазепівці, і то в нашім домі, та й я сам єї пережив.

Ми мали старий стінний годинник, стару памятку ще по нашім діду, той мав єго від прадіда і так через кілька поколінь аж від часів Хмельницкого. В цілім місті знали про сей годинник і називали єго коротко „годинник Сімха". Богато людий приходило до нас, щоби управильнити після него свої кишеневі годинники. Навіть сам Ляйбіш, той фільософ, що розумів ся на сонїчній системі і календар знав на память, сказав (я сам то чув на власні уха), що наш годинник по правді собі старе доробайло і в порівнаню з єго годинником не варт нюха табаки, але коли взяти на увагу, які то годинники нині не бувають, все таки наш годинник є годинник. А треба знати, що Ляйбіш, той фільософ, дуже уважає на точність і нераз бувало вилазив на гору за містом та держачи в одній руці календар, в другій свій годинник, ждав на ту хвилю, коли сонце щезало за овидом. Тоді біг простісенько до нас, щоби сказати мому батькови, що наш годинник спізнив ся або поспішив о три мінути, а батько, котрому залежало незвичайно на добрій славі годинника, відповідав єму сердито, і так між двома властителями годинників приходило правильно до суперечки.

Реб Ляйбіш, як сказано, був фільософ і коли він від часу до часу наділив наш годинник деяким признанєм, то се було найвисше відзначенє, яке коли-небудь якийсь годинник міг собі здобути. Наш годинник був, так сказати-б, публичним мірилом часу, котрого держала ся половина міста, коли треба було чи то в пятницю збудити ся раненько, щоби приладитись до сабашу, чи то засьвітити сьвічки на сабаш, чи то запалити єї по сабаши і взагалі при всіх подібних нагодах, питомих жидівскому обрядови. Наш годинник служив вірно та чесно нам і цілому сьвітови. Ніколи не мав він потреби відпочати і ціле своє житє не знав, як виглядає годинникар. Мій батько був сам для него майстром; знав деякі тайни годинникарской штуки.

Що року перед сьвятом Пасхи здіймав єго обережно та делікатно із стіни, усував з него павутинє, чистив єго иутро гусячим пером, викидав звичайно кільканайцять мух та всяку комашню, яка знайшла там смерть, звабленa павуками. Відтак вішав єго назад на стіні і оба сіяли. Годинник сіяв, бо був сьвіжо умитий та витертий, а батько сіяв, бо годинник сіяв.

Аж раз склала ся така подія: Се було одного гарного, зовсім не хмарного дня. Ми всі сиділи при столі та обідали і я своїм звичаєм став числити удари годинника: раз, два, три, сім, одинайцять, дванайцять, тринайцять...

— Тринайцять? — крикнув я здивований — аж тринайцять!

Батько засьміяв ся. — Ти вмієш добре рахувати! — сказав. — Чи ти коли чував, щоби годинник вибив тринайцять?

— Але мені здає ся, що він вибив тринайцять — сказав я півголосом.

— Мовчи, дураку! — крикнув батько сердито. — Годинник не бє ніколи тринайцять, затям собі то!

— Мені здає ся, що він сказав правду, — вмішала ся тепер мати — я також здаєсь начислила тринайцять...

Сї спостереженя настроїли батька поважно. По обіді він підійшов до годинника, потряс ним і годинник почав бити. Ми всі числили осторожно, тупаючи до такту ногами: раз, два, три .. сім... девять... дванайцять, тринайцять...

— Тринайцять? — простогнав батько і оглянув ся такий здивований довкола, неначеб нагло почув, що стіна стала говорити. Ще раз потермосив годинником і він знов вибив тринайцять... Тоді батько зліз цілком пригноблений з крісла, повів нервово рукою по бороді і став ходити гет і назад по комнаті, говорячи голосно до себе:

— Вибив тринайцять... А то що такого? Що се має значити? Як би щось було не в порядку, то годинник мусів би станути. Але він йде, отже, отже пружина... — кінчив він свою розмову із собою.

— То буде певно пружина — потішала єго мати. — Чому не здоймеш єго й не подивиш ся, місто журити ся та ломити собі голову.

— Таки так — сказав батько і знову ви-

часть думи не взяла ся до праці з чистим серцем і не кермувала ся гадкою на российску державу і улїпшене єї форми правительства, але ужила удїлених собі прав в цїли викликаня несупокою і причиненя до розкладу держави.

Дїяльність тих представителїв народа не допускала до виконаня обовязків думи і перешкоджувала сполученю достаточного числа членів, які інтерес вітчини ставили би на першім місци. З сего стану річи виходило, що предложеня, внощені нашим правительством, або опізняли ся що до їх розслїду, або зовсїм відкидано їх.

Дума зовсїм не підперла правительства в єго змаганях коло привerненя внутрішного порядку. Дума не розслїдила державного буджету, а через те стали загрожені важні народні інтереси. Право інтерпельованя правительства, признане думі, більшість сеї думи використовувала в цїли борби против правительства і публичного порядку, щоби в той спосіб в широких масах ширити недовіре до правительства.

Наконець сподіяв ся факт, який не має собі рівного в річниках історії. Власти відкрили заговір серед членів думи, звернений против державної власти і против власти царя. А коли правительство домагало ся від думи часового виключеня аж до покінченя судового поступованя 55 членів думи, яких обвинено о злочинні дїла і они скомпромітували ся потайними заговорами, дума не вволила сейчас законному і недопускаючому проволоки жаданю. Все те спонукало нас до розвязаня другої думи указом до кермуючого сенату з дня 3. (16) червня і визначеня речинця зібраня нової думи на день 1. (14) падолиста. Коли кермуючись любовю вітчини, а також дбалостию за наш народ і державу, ми примушені ствердити, що причиною виказаних браків і лихого вислїду дїяльности думи було те, що внаслїдок новости сеї інституциї і недомагань виборчої ординациї то законодатне тіло не мало відновідного складу і не було правдивим представником волї і потреб виборців, внаслїдок того порішаємо утримати в силї всї зарядженя, постановлені указом з дня 30. жовтня 1905 р. про основні закони, натомість змінити спосіб поступованя при покликуваню виборців народа до думи так, щоби кожда верства народа мала своїх репрезентантів.

Дума, яка має бути покликана до порішань судьби Росиї, мусить бути в своїм переважнім складі представителькою российского духа. Инші народности, приналежні до нашої держави, повинні мати репрезентантів своїх партий, однак не можуть брати в нїй такої участи і не в такім самім числї, щоби могли стати рішаючими судями про чисто российскі справи. Супротив сего на окраїнах нашої держави, де населенє ще не осягнуло достаточної степени в горожаньскім розвою, право вибору репрезентантів до Думи мусить на час застановити ся.

Всї ті зміни в виборчій ординациї не могли бути переведеними в законодатній дорозі в Думі, якої склад як раз признаний нами невідповідним і хибним. Тілько та царска власть, яка дала закон про першу Думу, має право змінити виборчу ординацию. Історична власть российских царів управнена знести давний закон і заступити єго новим. Бог дав нам нашу царску власть над российскими народами, щоби ми кермували їх судьбою. На тій підставі опираючи ся, оповіщуємо нашу сильну постанову, донести до кінця почате дїло великих реформ з Росиї — оголошуємо новий виборчий закон.

Надіємо ся по наших вірних підданих, що також на тій дорозі, на яку ми вступили, будуть однодушні і повні горячої думки служити вітчинї, що будуть на дальше могутною підпорою єї сили, величи і слави.

Царским указом з дня 16 червня с. р. до управляючого сенату зараджено отсе:

1. Розвязанє дотеперішної Думи. 2. Нові вибори мають відбути ся дня 1 вересня ст. ст. с. р. (14 вересня н. ст. с. р.). 3. Нова Дума має зібратись дня 1 (14) падолиста с. р.

По мисли постанов нової виборчої ординациї в ґуберніях так, як і дотепер, вибори будуть переводити ся специяльними зборами виборців з поодиноких кляс людности (земским властителям, селянам, міщанам і робітникам) якесь число послів в народній репрезентациї. Також дає нова ординация управилейоване становище при виборах інтеліґенциї, бо побільшено з тих кляс число виборців. Вкінци зменшує нова виборча ординация число заступників тих окраїн Росиї, Польщі і Кавказу, котрі не зросли ся ще з державою, щоби їх представителї були перенятї почуванем спільности їх інтересів з інтересами чисто российскої людности. В тих окраїнах, де горожаньска сьвідомість ще зовсїм не розвинена, як в Туркестанї і якуцкій области, будуть вибори застановлені.

Новинки.

Львів, дня 18-го червня 1907.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені виїхав в недїлю вечером на кілька днїв до Віднія, аби взяти участь в відкритю ради державної. П. Маршалок верне до Львова в пятницю рано.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий виїхав дня 15 с. м. зі Львова на 8-дневні реколекциї.

— **Преосьв. Епископ Сотер Ортиньский** виїхав в товаристві о. Ник. Канющака, б. сьвященика еп. пряшівскої, а тепер монаха Василиянина в Галичинї до Ужгорода і Пряшева, щоби лично познакомити ся з обома угро-рускими епископами і обговорити справи тих угорско-руских сьвящеників, які пробувають тепер в північній Америцї, а з іменованем американьского епископа підлягають єму. В Ужгородї замешкав еп. Ортиньский у еп. Юлія Фірцака і в єго товаристві оглянув всї рускі інститути. З Ужгорода поїхав еп. Ортиньский до Пряшева до еп. Івана Валія, а звідтам до Будапешту, де був онодї на авдиенциї у мінїстра ґр. Апонія. На тій авдиенциї порушив ґр. Апоній також те, що мадярскі патріоти боять ся, щоби епископ Ортиньский не рущив в Америцї гр. кат. Мадярів. Еп. Ортиньский заявив на те, що національні справи не входять в обсяг єго епископскої дїяльности. Єго одиноким бажанем єсть боронити греко-кат. еміґрантів в Австро-Угорщини, щоби не переходили на православіє або протестантизм, а мову уважає лише за средство до осягненя сеї цїли; тому з Мадярами буде старати ся говорити по мадярски, а з Русинами по руски. Ся заява епископа Ортиньского вдоволила мінїстра ґр. Апо-

---

лїз на крісло. Здіймивши годинник, оглянув єго зі всїх боків докладно, шпортав коло него ціле пополудне, аж єму піт на чоло виступив, а коли вечером повісив єго назад на стінї, ми всї зібрали ся довкола і сим разом вибив годинник лише дванайцять...

Батько затирав собі руки. — Вже не тринайцять — кликав радістно. Мати усьміхала ся. — Таже ми знаємо, що з тебе майстер — сказала. — Але чи ти запримітив, як він змінив голос, як він тепер стогне, коли хоче бити? Певно приходить ся єму так тяжко...

— Тобі лише так здає ся — сказав батько, але від тепер наслухував уважно, коли годинник мав бити. І дійстно чути було тепер якийсь шелест, неначеб годинник хотів наперед викашляти ся. Та й звук, який відтак роздав ся, не був вже такий, як перше. Перше був се енерґічний, сильний голос, а тепер пробивала ся в нїм якась сумовитість і утома. Притім стогін робив ся все більший та сумнїйший, і ми всї бачили, як батько брав собі то до серця. Єго се тому боліло, що не міг годинникови нїчо помочи. Здавалось, що годинникови приходить послїдна година... Рухи маятника були чимраз дивнїйші; з одної сторони він ніби розганяв ся, але ледви доходив до другої сторони, куляючи. Як старий, пережитий чоловік волїче за собою ноги, так ходив наш годинник. Незабаром мав він станути раз на завсїгди, ах, раз на завсїгди! Щастє, що батько пізнав завчасу небезпеку і подумав про спосіб заради.

— За мала вага — пробурмотів він і побіг до кухнї; там знайшов товкач від моздїра (важив три фунти) і привязав єго до годинника. В него вступило немов нове житє і маятник почав весело гойдати ся.

Але се не тревало довго. Незабаром годинник почав знову недомагати і маятник ослабав дальше. Раз рухав ся поволи, раз за швидко, а від часу до часу було чути дивне „кхі", що потрясало нашими нервами. Се був справдї конець! Ми не сумнївали ся довше і страшно нам було дивити ся на терпіня батька. Як прибічний лїкар пробує всїх способів, а навіть виставляє власне житє на небезпеку, щоби лише уратувати улюбленого короля, так роздумував мій батько безнастанно над способами, як би удержати свій дорогий годинник, щоби не дати єму вмерти...

— За мала вага — пробурмотів і побігши до кухнї, приніс мідяну ринку, пізнїйше зелїзко до прасованя, відтак мішочок піску а вкінци дві цеглі. Всї ті річи привязав до годинника і він приходив до себе за кождим разом, витягав з них нову житєву силу і йшов, вправдї тяжко та постогнуючи, але йшов, аж одного вечера стало ся велике нещастє.

То було на сабаш. Ми всї сидїли при столї та їли рибу з хріном, сабашову юшку і ріжні страви, які стоять в приписах. Сьвічки згоріли до самого споду... Дївчина принесла з кухнї сьвіжо печені, чудові зерна бобу. Стара Єнта прийшла також, їла разом з нами, але дуже жалувала, що не має зубів. Потім оповідала нам дуже запутану історію, яка склала ся вчера на базарі з рибами. Жидівки глотили ся і одна з них, дуже богата панї, лаялась як проста баба; товпа думає лише над тим, аби жерти, але она, Єнта, не забула також язика в ротї і відрубала їй як слїд...

Сьвічки догорювали а тїни на стїнах підходили все висше. Біб тріщав. Ми балакали, що прийшло на язик, так без звязи. Найбільше гуторила очивидно Єнта...

— Тихо! — сказала. — Ви чули, що недавно стало ся? Розбишаки напали на жидівску коршму, всїх поубивали, навіть малу дитину в колисцї, і всьо зрабували. Лише служниця уратувала ся; побігла до міста і стала кричати: „Ратуйте, розбійники, ратуйте!"

В тій хвили роздав ся старшний гук і ми всї, певні, ще й до нашого мешканя вдерли ся розбишаки, почали зі всїх сил кричати:

— Ратуйте! Розбійники! Ратуйте!

— Що стало ся? — крикнула мати. — Ради Бога, що стало ся?

— Ратуйте нас! — крикнув я.

В тій хвили влетїла дївчина з кухнї. — Горить! — крикнула. — На поміч! Горить!

— Ратуйте! — кричали ми всї разом.

— До чорта! Чого так кричите? — кричала тепер найголоснїйше тїтка. — Нїчо не стало ся, нїчо! Лише годинник упав. І не дивниця! Чоловік не видержав би, як би тілько до него навішали...

Тепер ми всї успокоїли ся. Ми прийшли до годинника і він лежав на земли як неживе сотворінє, як труп, а довкола него всї вірні товариші, що в послїдних днях єго житя додавали єму сили: мішочок піску, зелїзко до прасованя, товкач, мідяна ринка... Мому батькови спливали цюрком по лицях слези.

— Не плач! Успокій ся! — сказала мати. — Єго час минув. Годі було єму довше жити. Всьо мусить мати свій конець.

віія і він прибіцяв епископови поперте австроугорскої амбасади в Вашинґтоні. З Будапешту виїхав еп. Ортиньский до Риму, де дотепер ще пробуває.

— **З'їзд австрийских католиків.** На зібраню делеґатів всіх австрийских диецезий, який відбув ся дня 14 вересня м. р. у Відни, рішено в осени 1907 року устроїти загальний з'їзд католиків. Приготовленя до сего з'їзду припоручено комітетови вибраному із членів центрального католицкого і віденьского диецезального комітету. Комітет звертає ся тепер до всїх собратів во Христї і запрошує їх до як найчисленнїйшої участи в тім з'їздї. По інформациї належить звертати ся до своїх диецезальних комітетів. Під комунїкатом, попри президию підписані за диец. комітет: о. митрат Андрей Білецкий, архіпрезвітер, о. Кароль Волошиньский, архіпрезвітер і о. Іван Спіс, ноч. крилошанин.

— **Дрібні вісти.** Скажений пес появив ся в суботу на Садівницкій улици у Львові. Прикликаному поліцiянтови удало ся убити пса ударом шаблї. — Сторож каменичний при ул. Шкарповій ч. 1 у Львові, Дамян Моцик, вийшовши ще дня 13 с. м. з дому, пропав без вісти. Моцик має 33 літ, єсть середного росту, білявий, одїтий був в попелясте одїнє і білий соломяний капелюх.

— **Войскова музика** буде грати у Львові в сїм місяци: Дня 18 перед головною командою (95 п. п.), 20 в огородї єзуітскім (15 п. п.), 25 в стрийскім парку (30 п. п.), 26 перед палатою Намістництва (80 п. п.), 27 на горі Франц Йосифа (95 п. п.); в місяци липни: дня 2 перед домом інвалїдів (15 п. п.), 3 перед головною командою (30 п. п.), 4 в огородї єзуітскім (80 п. п.), 9 в стрийскім парку (95 п. п.), 10 перед палатою Намістництва (15 п. п.), 11 на горі Франц Йосифа, 16 перед домом інвалїдів (80 п. п.), 17 перед головною командою (95 п. п.), 18 в огородї єзуітскім (15 п. п.), 23 в стрийскім парку (30 п. п.), 24 перед палатою Намістництва (80 п. п.), 25 на горі Франц Йосифа (15 п. п.), 30 перед домом інвалїдів (95 п. п.), 31 перед головною командою (30 п. п.); в місяци серпни: дня 1 в огородї єзуітскім (80 п. п.), 6 в стрийскім парку (95 п. п.), 7 перед палатою Намістництва (15 п. п.), 8 на горі Франц Йосифа, 12 перед домом інвалїдів, 14 перед головною командою.

— **Торговельники живим товаром.** На львівскім зелїзничім двірци арештовано оногди трех жидів: 39-лїтного Якова Сабо, 29-лїтного Сим. Каца і 22-лїтного Мендля Каца, всїх з Фельшевізо на Угорщинї, котрі їхали після всякої імовірности до Америки в товаристві 16-лїтної Байлї Давидович. При арештованих, котрих зізнаня були суперечні між собою, найдено ріжні папери і листи, а також значні грошеві квоти. Поліция гадає, що попала на слїд добре з'орґанїзованої шайки торговельників живим товаром. Арештованих відставлено до слїдчої вязниці львівского суду карного.

— **Пригода пяницї.** Робітник з цегольнї Найвонера в Старім селї під Львовом, Іван Яремко, підпивши собі оногди, іщов зелїзничим шляхом за Городецкою рогачкою не уважаючи цїлком, що над'їздить поїзд. Однако машинїст видячи чоловіка, котрий не уступає з дороги, здержав поїзд. Мимо того машина ударила Яремка так сильно, що крім потовченя на цїлім тїлї має він ще й два ребра зломані. Яремка забрано на поїзд і відвезено до Львова, де по розсмотреню лїкарем відставлено его до шпиталя.

— **Репертуар руского театру в Ярославі.** Саля „Сокола". — Початок о 8 год. вечером. Білєти продає цукорня п. Гемпля. — В середу дня 19 с. м. відіграє руско-народний театр в Перемишли „Чорноморцї", народну оперету в 3 дїях М. Старицького по Кухаренку, музика М. Лисенка, на бенефіс всїх артистів. — В четвер 20 с. м. на дохід Бурси та Захоронки рускої в Ярославі: „Весїлє при лїхтарнях", оперетка в 1 дїї Офенбаха, „На сїножати", оперетка народна Яновскої.

— **Дирекция прив. женьскої ґімназиї** з правом публичности СС. Василиянок у Львові, при ул. Длуґоша ч. 17, подає сим до відомости інтересованих, що вступні іспити до приготовляючої і першої кляси на шкільний рік 1907/8 відбудуть ся дня 28 червня перед полуднем. Зголошеня приймає Дирекция або Ігуменат монастиря СС. Василиянок при ул. Зибликевича ч. 24 до дня 27 червня включно. Ученицї публичних народних шкіл предкладають послїдне шкільне сьвідоцтво, всї же без виїмки сьвідоцтво щепленя віспи і метрику хрещеня на доказ, що кандидатка до приготовляючої кляси скінчить найпізнїйше з днем 31 грудня 1907 р. лїт 9, а до першої 10. — Приватні вступні іспити до II. кляси відбудуть ся в днях від 25 до 29 червня. Зголошувати ся треба в Дирекциї 2 дни перед іспитом. Яко приватистки можуть здавати лиш ті ученицї, що записані вже яко такі в сїм закладї, або виказуть ся сьвідоцтвом за І. півроку І. кляси иншої ґімназиї з характером публичним, до вступних же іспитів в сїм речинци (перед фериями) прийме ся тілько за окремим дозволом Вис. ц. к. Ради шкільної краєвої, о котрий мають постарати ся інтересовані самі. В тім случаю порадно порозуміти ся чим скорше з Дирекциєю. По скінченій І. реальній або лїцеальній клясї прийме ся до II. кляси ґімназияльної, як кандидатка зложить іспит з латиньскої мови в обсягу, приписаним для І. кляси. — Вписова такса для учениць, що зголошуть ся до сего закладу уперве, виносить 10 кор. — О. Спиридіон Кархут, директор женьскої ґімназиї.

Відозва.

Товариство вакацийних осель закінчило другий рік своєї дїяльности, висилаючи кождого разу пересічно по 35 дїтий до своєї оселї в Митованю, де они під материньскою опікою С. С. Служебниць, та фахових учительок перевели весело вакацийний час. Та ось зближають ся нові ферії.

Хто бачив сї бідні дїти, як они в липни минулого року виїздили до Милованя, а відтак, як они по шестинедїльнім відпочинку вертали знова домів, сей хоть би не знати як скептично задивлював ся на потребу вакацийних осель, мусїв пересьвідчити ся, що для вихованя бідних великомійских дїтий так під взглядом моральним, народним і фізичним, є оселя великаньским добродїйством. Тїсний узол, який витворив ся між управою оселї а молоденькими оселянками, був так щирий, так правдиво родинний, що дїти зі страхом згадували хвилю від'їзду, а при самім повороті ревними слезами пращали своїх добродіїв — дарма, що вертали до своїх родичів. І повернули знова до своїх домів, зайшли знова до школи, яку опустили перед фериями, а добродїйний вплив оселї полишив по них чималий вплив. Се стверджують самі учителї, які знали сї дїти перед фериями.

Та чим більше в лїс, тим більше дров! Чим хто лїпше пізнає незавидну долю бідних дїтий, чим більше слїдить за їх впливом на другі дїти, сей з обовязку християньского, з обовязку народного, а навіть з огляду на свої власні дїти, які товаришують з ними в школї, мусить дійти до пересьвідченя, що не кількоро найнужденнїйших дїтий в клясї, а всї дїти бідних родичів, без виїмки, повинні на час ферий покинути деморалїзуючі і убийчі улиці великого міста і виїхати на село.

Так що! Одинокою перешкодою до виконаня сего християньского дїла милосердия єсть брак гроший. Видїл Товариства робив всякі заходи, щоби призбирати фонди. Минулий рік закінчив ся недобором, а протягом року досить скупо впливали жертви, а тут число охочих до виїзду зростає що дня. Зі слезами просять ті, що були минулого року на оселї, щоби їх приняти знова, а Видїл з болем серця мусить їм відказати, бо і четвертої части не буде міг помістити з тих, що зголошують ся перший раз.

І до когож звернути ся нам о почім як не до суспільности. Ради Бога поможіть нам! Ми просимо не для себе, не для своїх дїтий, не для личної амбіциї, але для тих найбіднїйших, яких виїзд може вирвати з моральної і фізичної хороби, що може зломати їх цїле житє.

Ласкаві жертви просимо присилати на руки предсїдательки Товариства Ольги Бачиньскої, Львів, улиця Театиньска ч. 7. IV сходи, 2 поверх.

У Львові, 15. мая 1907.

Ольга Бачиньска предсїдателька. *С. Герусїньский* секретар.

Телеґрами.

Відень 18 червня. Цїсар приймив вчера перске посольство, котре повідомило Цїсаря про вступленє на престол нового шаха.

Відень 18 червня. Poln. Korresp. доносить, що нинї о годинї 11 перед полуднем відбуде ся засїданє польского Кола, на котрім буде переведений вибір заступників предсїдателя. Намірюють змінити статут Кола в тім напрямі, аби замість двох утворити три віцепрезидентури. Яко кандидатів називають: дра Дулембу, дра Ґломбиньского і о. Пастора.

Відень 18 червня. Конференция предсїдателїв клюбів відложена до четверга.

Відень 18 червня. Клюби молодоческий, староческий і моравского народного сторонництва вибрали предсїдателем дра Крамаржа.

Петербург 18 червня. До вчера арештовано 16 бувших послів социялїстичних. Прочі, як здаєть ся, схоронили ся за границю. Социялїстичні орґанїзациї проголошують ґенеральний страйк.

Париж 18 червня. Часописи висказують радість з причини договора між Францією, Анґлією і Іспанією і доказують, що внаслїдок того неможливою стала для Німеччини морска війна.

Париж 18 червня. Тутешні часописи обговорюють розвязанє думи. І так: „Eclair" зазначує, що дума заслужила на удар, який єї стрітив. Росия буде мати час випочати. „Gaulois" зазначує, що можна лише похвалити енерґію царя Николая, котрий зробив конець безвихідній ситуациї. „Figaro" гадає, що Росия з причини розвязаня теперішної думи не зробить ворохобнї, так як то було по першім розвязаню. „Gil Blas" каже рівнож, що розвязанє думи не зробить цїлком впливу на хід подій і признає, що дума не все складала докази політичної сили.

Мадрид 18 червня. В палатї послів заявив на запитанє мінїстер, що договор між Францією а Іспанією має на цїли задержанє ненарушимости посїлостий обох держав над Середземним морем і над Атлянтийским океаном, не займаючи інтересів прочих держав. Договор має цїлком мирне значінє.

Петербург 18 червня. Переведено численні арештованя в Петербурзї, Кронштадтї, Вильнї і инших містах. Здаєть ся, що всї найнебезпечнїйші провідники революцийного руху дістали ся до вязниці.

Петербург 18 червня. З Тули наспіла тут вість, що ґр. Толстой в Ясній Полянї дуже небезпечно занедужав. Стан его єсть майже безвихідний. До смертної постелї поспішили всї члени родини.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).